

BOŽIĆNI FANZIN SREDNJE STRUKOVNE ŠKOLE

ŠIROKI PRIJEG, BROJ 3, PROSINAC 2025.

Nagrađeni radovi

U Srednjoj strukovnoj školi i ove je godine održano natjecanje učenika u pisanju literarnih radova na temu Božićna priča.

Aktiv profesora Hrvatskog jezika odabrao je najbolje.

Prvo mjesto osvojio je učenik Josip Šakota, 3.a, s radom „Božić u očima dječaka Marka“.

Drugo mjesto pripalo je učenicima Katarini Brekalo, 1.c, za literarni uradak „Božićna čarolija“.

Treće je mjesto osvojila učenica Petra Kokić, 3.c, s pričom „Božić izvan zidova škole“.

Poštovani čitatelji,

predstavljamo vam još jedno izdanje Božićnog fanzina, čija je svrha stvoriti prostor u kojem će se čuti iskreni glasovi mladih ljudi i njihov pogled na svijet. Kroz nadahnute radove naših učenika, prisjećamo se neprolaznih životnih vrijednosti, ljubavi, dobrote, zajedništva i malih gesta, koji su kroz misli, maštu i puno emocija, utkane u njihove živopisne ilustracije i tekstove božićnih priča.

Želim da, čitajući ovaj fanzin, osjetite velike trenutke mirne blagdanske topline i ono svjetlo velike radosti, koje samo Božić može probuditi.

Ognjen Karačić, prof.

Marija Mikulić 2.c

IMPRESSUM:

Urednik: Ognjen Karačić

Stručni žiri za odabir najboljeg literarnog rada - Aktiv profesora Hrvatskog jezika:

Diana Zovko, Marija Šaravanja, Kristina Tadić, Ognjen Karačić, Mirela Lovrić, Iva Zovko.

Lektura: Aktiv profesora Hrvatskog jezika.

Naslovna stranica: Ognjen Karačić

Literarni radovi:

Josip Šakota, Katarina Brekalo, Petra Kokić, Kristina Barbarić, Lucija Sušac, Josipa Čorić, Marija Dujmović, Mateja Ljubić, Sara Odak, Lea Kvesić, Patrik Kožul, Jakov Sesar, Mihaela Čuljak, Petra Sesar, Borna Hrkać, Iva Alpeza, Maja Zovko, Anđela Soldo, Iva Hrkać.

Likovni radovi:

Paula Lovrić, Iva Kraljević, Iva Skoko, Filip Vukoja, Viktorija Mikulić, Marija Mikulić, Lana Ivanković, Gabrijel Vukoja, Anđela Čužić, Sara Odak, Milka Šušak, Iva Marija Pavković, Ante Tadić, Iva Sesar, Petra Goluža.

Fotografije: Vinko Zovko, Ognjen Karačić.

Grafička obrada: Antonia Zeljko Čavar

Tisak: PRINT TEAM, Mostar

Viktorija Mikulić, 1.c

Božić u očima dječaka Marka

Dječak Marko živi sa svojim roditeljima, bakom i djedom u jednom kršnom hercegovačkom selu. Markova obitelj oduvijek je njegovala tradiciju i trudili su se prenijeti ju s koljena na koljeno.

Jednog uistinu hladnog jutra, još dok su lepršale pahuljice snijega, djed se probudio prije svih kako bi naložio suhe jelovine i ugrijao po šalicu mlijeka svakom članu obitelji. Marko se probudio te ushićeno pojurio da zagrlji svog djeda, srce mu je lupalo zbog tolike radosti. Razlog njegove sreće bila je ta poznata djedova „vruća varenika“, ali ono što je još više u Marku budilo radost, jest ono što je pročitao na kalendaru. Kalendar je pokazivao datum „24. prosinca“, a on je Marku bio jako drag, jer mu je djed pričao da taj dan zovemo Badnji dan.

Međutim, ove godine djed je obećao po prvi put povesti dječaka Marka da njih dvojica zajedno pođu usjeći badnjak. Marko je sanjao o tome i jedva je čekao krenuti. Obukao je svoj topli zimski kaput i obuo svoje gumene čizme, navukao kapu, šal i rukavice te ponio djedovu staru sjekiru. Ubrzo su se našli na vrhu gore, a djed je svome unuku putem pričao kako je on u mladosti znao svaki kamen napamet jer je, kako kaže, čuvao ovce na tom „potezu“. Marko je obožavao slušati djedove pripovijetke iz mladosti i vrijeme mu je letjelo slušajući ih. Djed je svome unuku prepustio čast da bira stablo koje god želi. Dan je postajao sve hladniji i hladniji i brzo je padala noć.

Ubrzo je došao i taj trenutak kada je Marko po prvi put sam unio badnjak i glasno izustio riječi: „Na dobro vam došla Badnja večer!“

Kako je izgovorio te riječi osjetio je neku posebnu toplinu oko srca i odlučio u potpunosti obogatiti taj dan time što će također po prvi put otići na polnoćku.

Pred crkvom je bilo mnoštvo ljudi, a Marku su svi djelovali tako sretni i radosni.

Kroz crkvu se širio miris tamjana i voska, kao i mnoštvo lijepih pjesama koje su stvarale nezaboravan ugođaj. Još oko podneva snijeg je prestao padati, a uslijedili su mraz i čisto vedro nebo. Pri izlasku iz crkve Marko je naglas govorio: „Sretan vam Božić!“ a kad je pogledao u vedro nebo, ugledao je kako nešto svijetli. Nije znao što je to, ali je baš to zapalilo plamen u njegovom srcu. Kod kuće ih je čekala njihova baka koja je pripremila prelijepu gozbu za svoju obitelj. Nakon gozbe, Marko je bio preumoran. Spremio se za spavanje i legao u krevet, ali se brzo trgnuo jer se zaboravio pomoliti Bogu.

Dok je molio, Marko je gledao kroz prozor te prije nego što je izustio posljednje riječi molitve, ponovno je ugledao ono svjetlo na nebu koje je ovaj put bilo mnogo jače.

Marko je napravio znak križa i blago utonuo u san sa sigurnošću da će taj dan zauvijek pamtiti i pričavati.

Josip Šakota, 3.a

Božićna čarolija

Božić mi je oduvijek bio najljepši, najčarobniji i najveseliji blagdan. U zadnje vrijeme, kako sam odrasla, Božić mi je izgubio svoju čaroliju.

Kao prije i sada lampice po ulicama svijetle istim žarom, kolači s cimetom se peku, djeca se igraju. Sve je isto, samo meni nešto fali. Danas je dan prije Badnjaka. Mama peče kolače, mi joj pomažemo te tata kuka jer ima puno obveza koje neće stići uraditi. Mami je zatrebala folija, vanilin šećer te mlijeko pa me poslala u trgovinu. Vani je tmurno, susnježica. Svi osjećamo neku bol u kostima, premda nam nije ništa. Pomalo smo umorni. Ispred trgovine, susrela sam jednu baku, blaga, nasmijana lica i iskiviljenih leđa. Nosila je vreću punu namirnica. Inače, ja sam stidljiva osoba, ali iste sekunde kad sam ju vidjela, morala sam je upitati treba li joj pomoć. Blagim, tihim glasom zahvalila je i pristala. Putem do njezine kuće razgovarali smo o pripremama za Božić. Rekla mi je da joj je ovaj Božić jako tužan, jer joj neće nitko doći. Muž joj je davno preminuo, a djeca su joj otišla u svijet. Kada smo došli u njezin mali skromni dom, ponudila me toplim čajem. Pomogla sam joj okтити jelku i napraviti paprenjake. Rekla mi je da joj je taj recept dala njezina pokojna majka te da će ga ona dati meni. Također mi je rekla kako joj nedostaje buka prije Božića u kući te da joj fali prijašnje vrijeme, ali da ne gubi nadu i čar. Bilo joj je drago što u današnje vrijeme može vidjeti mladu osobu, koja je voljna pomoći i razgovarati sa starijim osobama. To me je jako pogodilo. Kada je prošlo neko vrijeme našeg maštanja, razgovora i rada, morala sam poći kući. Baka mi je dala jednu božićnu kuglu, koja je bila ispunjena snijegom te rekla: "Kada god pogledaš u ovu kuglu, sjeti se da Božić

nisu samo darovi i zabava. To je čarolija koja se nikada ne može ugasiti." Ta me je rečenica jako dirnula. Kada sam se vratila kući, mama me pitala gdje sam bila. Blago sam se nasmiješila i odgovorila: "Danas sam napokon shvatila što je bit Božića."

Od danas, Božić je opet postao kao i prije. On je čarolija koja se nikada ne može ugasiti te nada u bolji i sretniji život.

Katarina Brekalo, 1.c

Iva Sesar 3.c

Božić izvan zidova škole

Iza mene je još jedna neprospavana noć. Gledam u stari truli krov i slušam ritmične zvukove kiše. Takav neugodan mir donosi nelagodu u moju svakodnevicu. Danas opet moram u školu, među ljude koji ovo Božićno vrijeme doživljavaju kao nešto raskošno, sretno i sjajno, dok ga ja doživljavam na malo drugačiji način.

Otkad je tata poginuo, ostali smo samo ja, brat i majka. Živimo od socijalne pomoći, robe koju nam donira Karitas i dobrog srca naše susjede Mare, koja nam svake godine za Božić prebaci tople sarme. Nisam ljuta niti ogorčena na takav život. Svjesna sam da se majka trudi i da će jednog dana biti bolje, ali trenutno je to realnost života koju mnogi iz moje škole ne mogu razumjeti. Prije nego što sam pošla u školu poljubila sam majku i pogledala brata kako kiti maleni bor šišarkama koje su ukrašavali u školi. Nakon sat vremena hodanja po snježnom putu u puknutim čizmama, stigla sam do tople učionice. Svi su iz razreda bili glasni i veseli otvarajući poklone koje su kupili jedni drugima, dok ja neprimjetno sjedam u predzadnjoj klupi do zida i iz torbe vadim ručno rađeni ukras za bor kojeg sam izradila od konopa. Poklon sam trebala uručiti Marinu, zbog čega nisam bila najsretnija. Kada su svi već razmijenili poklone, razrednica prozva mene i Marina da izađemo. Osjećam da su sve oči usmjerene u mene, ali svejedno mirnim pokretima uručujem ukras Marinu. On je vidno razočaran i odbija ga uzeti te meni govori da od njega ne zaslužujem nikakav poklon. Nisam bila ni pogođena ni uzrujana time, ali me je navelo na razmišljanje jesu li stvarno takvi ljudi zaslužili takav raskoš i topli osjećaj blagdana.

Vraćajući se kući neprestano razmišljam o događaju koji se dogodio danas, ponekad ispustim i koju suzu, a ponekad osjetim žudnju za nečim većim, za raskošnim poklonima, za raznolikim ručkom, za životom kakav većina mojih vršnjaka živi. Tužnim pogledom gledam u moju staru kamenu kuću, a razočaranje i bijes u meni rastu. Otvaram stara škripava vrata, a za kuhinjskim stolom čekaju me brat i majka širokog osmijeha. Majka je po kockicu čokolade odvojila za mene, nju i brata te nam u šalici ugrijala malo toplog mlijeka. Širokog osmijeha je grlim i plačem jer sam dozvolila sebi da me pogode komentari ljudi iz škole, koji nisu iskusili kakvu radost ja imam kad sam kući i koliko sam ponosna na svoju majku, koja se trudi da nam unese malo toplog Božića u srce. Shvaćam da cilj Božića nije koliko tko ima poklona pod borom, već da smo s našim najmilijima, oni su ono što je najveći blagoslov blagdana.

Petra Kokić 3.c

Toplina Božića

Božić je kod mene ove godine malo drugačiji. Lampice jednako sjaje, miris bakine sarme širi se kroz kuću dok vani snijeg polako prekriva dvorište. Ali netko nam nedostaje. Moj djed. Nedavni gubitak djeda ostavio je prazninu i sjećanje na njega.

Djed bi svake godine prvi upalio lampice na boru. Govorio je kako svaka lampica predstavlja nečiji osmijeh i kako je baš zbog toga Božić najtopliji i najsretniji blagdan. Sjedio bi uz peć polako ispijajući čaj i pričajući nam priče iz svoga djetinjstva. Za božićnim ručkom pričao bi nam samo pozitivne i dobre priče iz svog života, kao da negativne i loše nikada nisu postojale. Njegov glas i osmijeh grijali su kuću bolje nego ijedna peć. Sama pomisao da ove godine neću slušati djeda me rastuži. Osjećam se kao da je toplina Božića nestala. Dok smo kitili bor, mama je iz kutije s ukrasima izvadila djedov ukras. Bio je to drveni ukras s mornarskim detaljima, kojeg je djed sam izradio prije nekoliko godina. Vidjevši taj ukras kao da mi se stegnulo grlo. Iz tog ukrasa sijevao je djedov osmijeh. Osjećala sam kao da je stvarno tu. Shvatila sam da Božić doista čine sjećanja koja čuvamo u svojim srcima, sjećanja na nama drage osobe koje više nisu tu. Ostaje nam sjećanje na djeda kako kiti bor, kojim tonom i glasom je pričao priče, kakve šale je smišljao i puno drugih stvari. Uzela sam djedov ukras i smjestila ga na vrh bora. U tom trenutku osjetila sam toplinu Božića. Tada sam shvatila kako, iako je osoba otišla i nije više fizički prisutna uz nas, ipak je iza sebe ostavila toplinu, mir, sjećanje, koje ćemo uvijek imati i osjećati.

Kada obratim pažnju na te stvari, shvatim da moj djed nikada nije prestao biti dio nas i da nikada neće otići iz naših srca. On je tu, sa mnom i u mojim sjećanjima koja samo moram pustiti da izađu na površinu. Može nekada biti teško, ali ne treba odustati jer: „Toplina Božića nikada ne prestaje!“

Kristina Barbarić, 3.c

Viktorija Mikulić 1.c

Gabriel Vukoja 4.b

Iva Skoko 4.e

Božićno pismo

Hladna zima, prosinac 1990. godine. Vani sve upućuje, naravno, na Božić. Blještavila, ukrasi, pokloni ispunili su dom dvadesetogodišnje Ane. Sjeda za svoj stol, uzima malo tinte i komad papira.

„Dragi Ivane,

bliži se Božić i s obzirom na to odlučila sam ti poslati ovo pismo. Iskreno, moram ti priznati da mi ovaj Božić nije toliko drag jer nema tebe. Fališ, jer mi je tvoja prisutnost draža od bilo kakvog bora, i jer je tvoj zagrljaj topliji od bilo kakvog čaja. Nadam se da ću te opet ugledati. Znam da s ponosom nosiš tu vojničku odoru i da se boriš za dobro svih nas. Osjetim strah dok te čekam, ali nisam izgubila nadu. Želim opet ugledati te plave oči u koje stane cijeli svijet. Pišem ti ovo da te podsjetim da te kući netko čeka raširenih ruku, s nadom da će se sve što smo zajedno sanjali i ostvariti. Zamišljam da si sada ovdje i da zajedno odbrojavamo vrijeme do Božića. Znaš kako kažu, Božić je vrijeme ljubavi. Zamišljam da nam dom bude okičen ne samo ukrasima, nego i smijehom naše djece. Obećao si mi da neću sama starjeti, a i ako već tebe ne bude, da će doći netko drugi. Znaš da mi je bilo pomalo i smiješno jer ni sa kim ne mogu zamisliti sve kao što sam s tobom. Čekat ću koliko god treba, samo dođi živ i ispuní obećanje, uljepšaj mi ovaj Božić.

S ljubavlju, tvoja Ana.

Prosinac, 1990.“

Ubacila je taj papir u kovertu, zalijepila markicu i odnijela u poštu. Tri dana nakon toga netko je pokucao na vrata. Ona otvara i ugleda onoga kome se najviše radovala, vojnika s predivnim, plavim očima koje je čekala te mu potrči u zagrljaj. Stigao je i ispunio obećanje. Taj vojnik bio je njezin Ivan. „Sretan ti Božić, najdraža!“ - rekao je.

Lucija Sušac 4.b

Sara Odak 3.c

Anđela Čužić 3.c

Iva Skoko 4.e

Božić moje bake

U mom životu pamtit ću jedan poseban Božić, to je Božić moje bake. Božić pun ljubavi, radosti i mira. Početak prosinca je zakucao na vrata, a baka je već počela s pripremanjem. Živjela je u jednom malom selu, koje bi svakoj osobi ostavilo lijep dojam u srcu. Imala je malu kućicu koja je bila napravljena od drva i malu macu koja bi me svaki put dočekala ispred vrata. Nekoliko dana prije Božića baka je počela pripremati razne stare stvari, koje je uvijek čuvala za uspomenu. To su razne lampice koje je imao svaki mali dom u selu, jaslice koje je ona napravila sa svojom pokojnom mamom i svijeće koje čuva već dugi niz godina. Njezin je dom bio poseban, zbog zavjesa koje je imala u svojoj spavaćoj sobi, jer ih je sama napravila dok je još bila djevojčica. Baka me nije učila da Božić proslavim u punoj kući lampica, jelki, svijeća, kolača i poklona, već da Božić trebamo proslaviti s bliskim ljudima, u ljubavi i sreći. Svake smo godine išli na polnoćku, koju smo svi toliko iščekivali. Tijekom mise baka ispusti suzu na pjesmu „Tiha noć“. Uvijek sam razmišljala zašto plače i zašto baš na tu pjesmu. Kad god bih je upitala, odgovorila bi: „Reći ću ti kada bude vrijeme“. Tu rečenicu sam tek shvatila kad sam odrasla. Poslije polnoćke uvijek smo išli kod bake, dočekala bi nas raširenih ruku i s osmijehom na licu. Imala je poseban bor u svom domu. To nije bio bor kupljen u trgovini kao danas. Bakin bor je bio njezin živi bor. Bor koji je bio malo iskrivljen na lijevu stranu, ali bez obzira na to imao je nešto posebno. Baka bi ga tako sredila i okitila da bi izgledao baš onako kako treba. Polnoćka je prošla, svanulo je jutro, svi su već na nogama, a baka nas čeka. Stigli smo, svatko za stolom ima svoje mjesto, a baka očekuje svoju najdražu unuku. Moj posao bio je pripremanje stola za ručak. Kod bake je sve trebalo biti svečano i uredno. Pazila sam da svaka salveta bude na svome mjestu i svaki pribor u istoj ravnini. Baka dolazi s ručkom, a to znači da se svi ustajemo, jer kreće zajednička molitva. Mali rođaci još nisu znali moliti, ali im je baka govorila kako se to uči od malih nogu. Počeli smo moliti, bakin glas postaje drukčiji i ona postaje sve ponosnija. Nakon ručka sam je upitala: „Bako, zašto dok moliš iz tebe izlazi neka posebna nježnost?“ Odgovorila mi je: „Zato, jer sam sretna što imam obitelj na okupu.“ Svake godine Božić shvaćam vrjednijim i posebnijim, ne zbog darova i igračaka koje nam poklanjaju, nego zbog osjećaja kojeg dobijemo na taj dan. No, u današnje vrijeme Božić je dan u kojem se ljudi natječu tko će imati bolji bor i tko će kupiti skuplji poklon, ali Božić nije takav blagdan. Bogati smo ako danas Božić možemo proslaviti sa svojim obiteljima i prijateljima. Prije bi dijete bilo sretno s jednom narancom i malom čokoladom, a danas više ništa nije kao prije. Traže se skupe stvari za poklone, telefoni, igrice, auti, ali to nije definicija Božića. Dok odrastam i živim život iz godine u godinu, sve više shvaćam što je Božić. To je dan ljubavi, mira, vjere i radosti.

Josipa Ćorić, 2.c

Sara Odak 3.c

Anđela Čužić 3.c

Jaslice u sjeni božićne jelke

Lagane su pahulje lepršale, a stabla bez lišća već su poprimila bjelinu po sebi. Naložena vatra i miris toplog kruha krasili su skromni dom. Nakon završetka kićenja jelke i stavljanja jaslica ispod bora, okupili smo se u malom, skromnom domu. Posjedali smo oko kamina i naložene vatre, te slušali baku kako priča o Božiću u njeno vrijeme... “Bako, pričaj nam kako se slavio Božić u tvoje vrijeme!” rekla sam, a onda uz lagano pucketanje vatre, baka je počela priču...

“Eh, u moje vrime... uvijek je za Božić bio velik snig. Na Badnjak bi išli po drva za ognjište, a putovi i stabla bila su prikriivena snigom, dica su se natjecala tko će donit više drva jer ko bi donio najviše, dobio bi najveći uštipak za Božić. To je bio naš poklon, skroman, ali uvijek smo se utrkivali za njega. Na Badnjak smo rezali krompire u obliku jelke ili križa, trudili smo se što preciznije i lipše izrezat jer je to bio poseban dan. Pravila su se dva kruva, a u nji bi utisnili te oblike kako bi za Božić imali malo “posebniji” kruz”. Nakon kraće stanke, pogledala sam prema prozoru, zamislila se te ponovno upitala: “A što za Božić, jeste išli igdje, kakav je bio Božić? a baka se nasmiješi, pa nastavi priču. “Eh, na Božić se ustavalo prije zore, pozdravila bi se Gospa, pivala božićna pisma “U sve vrime godišta”, a onda na misu kroz snig, sve to pješke, dok misec obasjava put, baš kao što je u Betlehemu kraljevima zvizda pokazivala put do malog Isusa. Putem se molilo i pivalo, a nakon mise se ostavalo družiti uz kolače, orase, smokve, što je tko imao. Druženja su počela čestitanjem Božića, molitvom, a onda plesanjem kola. Kući se dolazilo poslijepodne, već bi se smračilo, a novi snig opet zatrpao put, a misec ga obasjao. Ručak je bio siromašan, juha ili kiseli kupus koji se spremao na Badnjak. Nije za svakoga bilo Božića, obično bi neko od dice ostava kući, morali su pustiti ajvan, a tada jer je Božić, u torbu bi stavili suvog mesa, sira i vina te bi ih tako počastili. Iako su ostali kući, sreća na licu je i dalje bila, krunica u rukama, i čekanje svoji. Živili smo u siromaštvu, ali imali smo jedni druge, a u rukama krunicu, živili smo skromno i siromašno, a s druge strane tako bogato, sretno i zadovoljno. Nismo imali ništa, a sve smo imali!” Nakon priče o Božiću, baka mi reče: “Ajde, sad ti ispričaj kako slaviš Božić!”

Nakon kratkog razmišljanja rekla sam: “U nas ništa nije tako, mi idemo u grad, tu gledamo djeda Božićnjaka kako donosi poklone, odemo na misu, ujutro se prekrstimo i to je to... Prije Božića je advent, gdje su lutke, jelke, lampice i sva blještavila glavni smisao Božića, a nitko ne govori o jasicama i molitvi. Zajedničku molitvu i božićne pjesme zamijenili su skupi pokloni, na koje već sutra zaboravimo. Oni nam odvlače pažnju, njih donosi djed Božićnjak, uopće se ne obaziremo na obitelj i molitvu, te na samog Isusa kojem je rođendan. Znaš, bako, slušajući tebe, mogu reći da mi imamo sve, a nemamo ništa... Mi smo sve izgubili, zajedništvo i molitvu, a Isusa zamijenili ukrasima i lampicama, lutkama i natjecanjima tko će imati ljepše dvorište ili veću jelku. Stabla su ispred kuće prekrivena lampicama, prozori prekriveni naljepnicama, a na krovu kuće djed Božićnjak... sve je to postao smisao Božića, a ne ono najvažnije, da pripremimo srca za dolazak malenog Isusa jer Božić je dan kada se On rodio! Molitvom i dobrim djelima trebali bismo se pripremiti za Njegovo rođenje. Znaš, bako, danas ću reći svojim da više ne želim da se natječemo... Želim da se molitvom pripremimo za dolazak malog Isusa, jer On je uvijek tu za nas čak i kad Ga zamijenimo ukrasima, lampicama i nebitnim stvarima, On nas i dalje voli. Želim otvoriti svoje srce da i ja budem tu za Njega, ipak Mu je sutra rođendan. Želim provesti Božić u zajedništvu, molitvi s obitelji, a ne da opet jaslje budu u sjeni božićne jelke.”

Ne baš obična božićna priča

Vrijeme je da vam ispričam jednu pomalo drugačiju božićnu priču. Nije jedna od onih tipičnih, poput izgubljenog božićnog duha u kojoj se sve na kraju završi u ljubavi i sreći, već je ovo bila gorka i bolna životna priča moje bake koju vam ostavljam da vam ona otvori svoje snažno srce.

“E sinko moj, davno je to bilo, davno. A sićan se ja i dalje toga dana kao ugraviranoga na srcu. To ti je bio Badnjak '92. Božićno ratno vrime. Taman i je nekako tada bio mir, što bi se reklo, zatišje pred buru. Nitko ti tada za advent zna' nije, jedino ispravno bilo zvati ga došašće. A vani bjelina, ne raspoznaješ jednog čardaka. Čaća ti je samo u to božićno vrime jedino i ustaja prvi, pa bi budio braću. K'o i svake godine, sprema se ručak za Božić, Badnji dan se svakako postio. Dica k'o zapeta puška čekali bi ćaću da pođu u badnjake u brdo, a mog Ivana još nema. Dobro se sjećam da sam tada dumala kakvo li im veselje sprema pa ga još nema. Dan bio odmicio pa sam zvala strikana Stipu da ti ćaću i braću povede u badnjake, da imamo što naložiti. I dalje ni najmanje sluteći, nastavila bi spremati i kuću i ručak. Kako sam tako letala, nisam ti ni čula kad je tetak Mile uš'o u kuću mrtav ozbiljan, a da ti baba kaže, tetak Mile jedva na sprovodu bude ozbiljan. Odma' sam znala da je loše, ali toliko sinko moj... Doš'o da mi kaže da Ivana neće biti ovoga Božića, zastao pa nadodao, a ni svakog sljedećeg. Ništa više čula nisam što je govorio, samo neko tupo zujanje u ušima. Ne znam ni kol'ko je tada prošlo dok sam došla sebi i rekla da dicit ne govori, da bar još jedan Božić istinski sretni provedu. Te večeri badnjake smo u Stipe unosili, svi prisutni tijelom, ali mislim baš i ne.”

I eto tako se moja baka svakog Badnjaka prisjeti te '92. Uvjerava i nas, a i sebe, da je s vremenom lakše, iako ne zna da svi primijetimo suze koje vješto pokušava sakriti. Osmijeh, koji zbog nas drži kao pričvršćen, trudi se da ne osjeti bol toga Badnjaka.

Mateja Ljubić 4.b

Milka Šušak 3.a

twinkle in
a tangle

Sara Odak 3.c

Dar koji ne stane pod bor

Svake godine kada se približi vrijeme Božića ulice zasjaje, a iz kuhinja se širi miris cimeta i kolača. Svaki dom postaje sve topliji. Sva rodbina se okupi i stol uvijek bude pun blagdanskih slastica. Lampice sjaje poput zvijezda, iz domova se čuju božićne pjesme i sve se čini kao da je iz bajke. No, nažalost ipak nije sve tako sjajno kao što izgleda.

Dok gledam bor u kutu sobe kako osvjetljava naš dom, često zastanem i na trenutak razmislim kako nemaju svi isti Božić. Neka se djeca možda probude sretno, iščekujući nešto pod borom, ali ne zateknu ništa. Oni možda nemaju nekoga tko će im poželjeti sretan Božić te ih nježno zagrliti i poljubiti. Neke obitelji ovaj Božić možda provedu u tišini, jer je jedno mjesto za njihovim stolom ostalo prazno. Netko je ostao bez osmijeha koji je ispunjavao dom, bez koraka koji je po zvuku bio prepoznatljiv i bez nježnosti i ljubavi drage osobe. Tužno je kada znam da neka djeca zapravo nikada nisu doživjela Božić na onaj poseban način, već na njega gledaju kao na još jedan običan dan u godini. Dok mi blagdan Božića gledamo kao čaroliju koja nas sve okupi, nažalost neki nisu takve sreće. Mislim da je važno da shvatimo kako Božić ne čine samo darovi i ukrasi, već naši najmiliji. Sjednem u tišini i razmišljam kako se mi svi zapravo baziramo na ipak neke sporedne stvari. Dok se zamaramo koje boje će biti ukrasni papir ili neka kuglica na boru, ne obaziremo se na ono važnije, ne doživljavamo i ne shvaćamo zapravo pravu bit Božića. Neki će ljudi Božić provesti daleko od svojih obitelji u okruženju nepoznatih ljudi. Dok tako razmišljam često mi se suze slijevaju niz lice, ali ne one tužne već suze zahvalnice. Suze zahvalnice jer znam da su uz mene moji najmiliji koji me vole i cijene više od svega, da me za stolom uvijek čeka slobodno mjesto i da mogu uživati u toplini svojga doma. Što sam starija Božić sve više gledam kao na blagdan koji nas podsjeća kako trebamo biti zahvalni na svemu i što tu radost možemo podijeliti s najbližima. Također smatram da se toplina Božića nalazi u svima nama i da tu radost i vedrinu trebamo podijeliti s onima koji to možda nisu osjetili. Nekome jedan naš osmijeh ili toplina riječi mogu značiti puno, zato je važno biti što bolji čovjek. Najveći dar koji možemo dobiti za Božić je pun stol, ali ne samo hrane, već i ljudi. To je zapravo dar koji ne može stati pod božićni bor, a nosi radost kao ni jedan drugi. Svi ostali darovi nose radost samo neko vrijeme, dok su sretna i složna obitelj dar, koji je tu za nas u dobru i u zlu. Zahvalna sam što osmijesi u mom domu nisu samo uspomena, već se oni ponavljaju.

Važnost Božića nije biranje mašne već ljubav i zajedništvo nekog doma. Od kada na Božić tako gledam, zapravo shvaćam njegove prave ljepote i trudim se uljepšati ga onima kojima je teško. Želim da svi sretno dočekaju Božić u krugu najbližih dok sviraju božićne pjesme, uz svjetlucavi bor i blagost bijelih pahulja s neba.

Sara Odak, 3.c

Božić koji je bio tiši

Te godine Božić u mojoj obitelji imao je potpuno drugačiji miris i težinu. Dani su prolazili kao i svake zime, ali ništa više nije bilo isto. Taj Božić je bio bez djeda, tatinog oca, koji je zadnje svoje godine bio glava kuće i nositelj svega dobroga u našoj obitelji. Snijeg je već ujutro krenuo padati. Padao je polako, ali svečano. Izašla sam vani udahnuti hladan zrak i pogledam dvorište koje je tog dana bilo posebno prazno. U kutu dvorišta stajala je djedova drvena klupa, malo nagnuta i posuta snijegom po naslonu. Svaki put kad ugledam tu klupu, sjetim se djeda kako gundđa da bi trebalo promijeniti tu jednu dasku, ali evo ostala je nepromijenjena. Ostalo je tu još puno tih nepromijenjenih sitnica, ali nisam se baš obazirala na njih. One su mi sad bile, kao još jedan dokaz, da je djed još uvijek uz nas. Baka je za to vrijeme radila nešto rukama, samo da si skrene misli, ali u njenim očima vidjela sam da joj baš i ne ide. S djedom je provela gotovo cijeli svoj život i vidim kad sjedne za stol da joj je teško što stolica nasuprot nje stoji prazna. Moj tata, vidim, polako preuzima novu ulogu, ulogu domaćina naše kuće. Kod nas je običaj nakon mise obilazak kuća. Glava kuće uvijek dočekuje vesele goste s čašicom rakije ili soka i čestita Božić. To je uglavnom bila uloga moga djeda, ali tata se te godine pobrinuo za to. To popodne, kad je došao red na nas, svi su bili nekako čudni. Baka je bila na vratima, a tata iza nje je nestrpljivo čekao te goste. Ulazili su svi nasmiješeni, ali nekako iza svih tih osmijeha vidjela se nelagoda, jer su se svi navikli na visokog Ivana koji bi ih inače dočekao. I ta čaša koju je tata držao u ruci, izgubila je neku svoju čar, koju je do sad imala. Nakon odlaska gostiju opet je sve nekako utihnulo, a snijeg počeo jače padati. Baka je skrivala suze, nekako ni sama nije mogla zamisliti da je prošao prvi Božić bez djeda. I u svemu tome sam shvatila da bit Božića nisu pokloni, ukrašeni bor i lampice, već je bit Božića nešto sasvim drugo. Mi smo te godine bili bez pola tih stvari, ali smo opet u neku ruku bili sretni, iako djeda nije bilo. Shvatili smo da nas je on svojim odlaskom još više povezao i da je i dalje u nama ta ljubav koju nam je svima pružao i čvrsto je utkao u naša srca. I da, to je bio Božić bez oca, supruga i djeda koji je bio najbolji primjer dobre moga djetinjstva.

Starinska božićna priča u Širokom Brijegu

Nedavno, kada je u Širokom Brijegu jedino svjetlo koje se moglo vidjeti bilo ono s crkve na Brigu. U staroj kamenoj kući punoj topline, zajedništva i ljubavi živjela je obitelj koja je imala pet članova. Otac Marko, čovik od riči i glava obitelji, majka Kata, dva sina Mirko i Ilija te mala Mara.

Otac Marko je rano ujutro upregnuo konja i otišao u šumu posjeći hrastovo drvo za badnjak. U Hercegovini se vjerovalo da je hrastovo drvo, po običajima, najbolje za badnjaka i da donosi sreću. Badnja večer je došla. Otac Marko i sin Ilija uzimaju badnjake i kucaju na vrata govoreći: „Na dobro vam došla badnja večer i sutra sveto porođenje Isusovo“, a ostali odgovaraju: „I s tobom Bog da zajedno“. Nakon toga slijedi molitva i pripremanje za polnoćku. Ljudi kreću polako na misu. Marko sprema rakiju, a Kata kolače koje je jutros spremala (urmašice i ušećerene orahe), da se poslije mise ljudi mogu zasladiti i ugrijati. Kada je završila polnoćka i slavlje poslije mise, svatko je krenuo svojoj kući pa tako i Markovi. Kada su došli kući, Marko je započeo jednu priču koju su njemu pričali njegovi didovi. Pričalo se, kaže Marko: „Ako u Badnjoj noći vidiš zvijezdu na nebu koja brzo proleti da će donijeti mir u srcu tebi i tvojima.“ Mala Mara se slatko nasmijala i rekla: „Čaća, ćaća ja sam je vidila!“ Marko joj na to reče: „Ako si je vidila, to znači da ćeš imati mir u srcu i slušati me“. Na to su se svi nasmijali i pošli spavati. Te večeri svi su zaspali s mirom u srcu i dočekali Božićno jutro sretni i veseli.

U Širokom Brijegu Božić nije nikada bio običan dan u godini, to je bio dan i vrijeme ljubavi, mira i istinske vjere, jer se rodio Isus Krist.

Patrik Kožul, 3.d

Ante Tadić 4.b

Povratak kući na Božić

Svitalo je. Sunce obasja zamagljen prozor na kojem je bio naslonjen Marko. Trznu se. Tek što je otvorio oči, pogleda kroz prozor. Tu je. Dok autobus brzo prolazi pokraj kuća koje su lako prepoznatljive, Marka ispuni osjećaj sreće i dragosti. Božić je. Napokon će ponovno moći zagrliti svoju baku i ispričati se s njom.

Već može osjetiti miris kolača od jabuke koji bi mu uvijek pripremila. Jedna kap suze kliznu polagano niz lice. Autobus se naglo zaustavi. Marko iskorači nogom u dubok trag cipele u snijegu. Uzdahne. Snijeg je potpuno prekrrio dvorište njegove bake, gdje je kao mali znao šutati loptu. Prisjeti se trenutaka kada bi loptom udario u cvijeće. Nasmiješi se. Provuče noge kroz gusti snijeg i jedva stupi pred prag. Stade na tren. Pogodi ga osjećaj nostalgije i djetinjstva dok prljava lampica svjetluca iznad zamagljenog prozora. Pozvoni. Čim ugleda svoju baku, raznježi se. Baka ga blago pogleda i potrči mu naglo u zagrljaj. Marko ju stisne grčevito. Oboje su ispunjeni osjećajem nježnosti i ljubavi. Udoše zajedno u dnevnu prostoriju i sjedoše na stari sivi kauč. Toliko toga imaju jedno drugome reći. Neizmjereno im je drago što je Božić. Kao i uvijek, baka ga odmah nudi gustim sokom i ukusnim slatkim kolačima. Premda Marko govori da se ne zamara oko toga, ona ne popušta. Mrmljajući nešto, iziđe baka iz dnevne prostorije.

Marko jede kolače koje baka uporno donosi. Mrve polagano padaju na stol. Zagleda se Marko u svoj odraz u staklu stola pa potom pogleda nju. Stade na trenutak. Ne može zamisliti život bez nje.

Jakov Sesar, 4.b

Iva Marija Pavković 3.a

Iva Kraljević 1.d

Mamin povratak

Dolazi moje najdraže godišnje doba, ali ove godine nisam tako uzbuđena. U mom gradu sve je okićeno i spremno za Božić. Svi su sretni i ispunjeni, parkovi su puni sretne djece. Ne pronalazim se tu jer više nisam sretno dijete. Ispitujem sebe tražeći odgovor zašto je to tako, iako već znam odgovor. To je zbog toga što netko fali, a to je moja mama. Božić pamtim po toplom domu, smijehu i okusu najljepših kolača. Prošlo je dvije godine otkad sam zadnji put osjetila kakav je osjećaj biti sretan i ushićen pred Božić. Prvu godinu kad smo slavili Božić bez mame nismo ni kitili bor. Tata je sjedio u svojoj staroj fotelji gledajući televiziju, a ja i sestra smo bile u sobi i pitale se kako je mami samoj za Božić, što li ona sada radi. Odlučile smo je nazvati, a kad se javila svojim nježnim glasom suze su krenule navirati. Skupila sam snagu i upitala je: "Kako si mama?", a ona mi je rekla da je super, da je okitila svoj novi dom i da je uzbuđena zbog Božića. Nisam povjerovala u to, čula sam drhtanje u njezinom glasu, kao da će ubrzo početi plakati. Prošla je cijela godina, opet je došao Božić, ali sve je ostalo isto. Nadala sam se da ću ove godine čuti zvono na vratima i da će to biti moja mama. Tatu već dugo nisam vidjela nasmijanog, a primijetila sam dvije bore više na njegovom licu. Od maminog odlaska ne priča puno, samo gleda televiziju i pije. Mama se opet nije pojavila i ove godine sam ostala razočarana. Moja sestra se trudi prikriti majčino odsustvo, ali bezuspješno. Moja želja je ostala neostvarena. Prolazi i treća godina, sada imam 16 godina i više nema te radosti za Božić, a led u mom srcu nitko ne može otopiti. Opet je stiglo božićno vrijeme,

Anđela Čužić 3.c

samo sam okitila bor, vratila se u sobu i tu provodila dane. Iduće jutro otvaram oči, pogledam na mobitel i vidim da je 25.12. Sklapam oči i nadam se da ću opet utonuti u san. Odjednom čujem kucanje. Polako ustanem i otvorim vrata. U šoku, viknula sam: "Mama, otkud tebe?" i čvrsto je zagrlila. Kada su to čuli moj otac i sestra, odmah su dotrčali do vrata. Nitko nije mogao vjerovati da se nakon tri godine mama napokon vratila kući. Dijete u meni se opet probudilo, a kuća je opet imala toplinu doma ispunjenog osmijehom.

Mihaela Čuljak, 1.f

Čarobna priča u malom selu

U jednom malom selu na brdašcu, gdje su zime uvijek bile hladne i snježne, Klara i Ana pripremale su se za dolazak Božića u njihovoj seoskoj crkvi.

Ovaj Božić bio je drugačiji, padale su male, sjajne niti zlatne prašine. Stanovnici su bili začuđeni, ali nitko nije bio zabrinut jer je sve bilo tako čarobno, kao iz bajke. Klara je primijetila nešto još neobičnije i rekla: „Ana, pogledaj! Ukras na boru, pomiče se.“ Kad su mu se približile, Zvezdica je tiho progovorila: „Trebalo mi vaša pomoć.“ Klara i Ana čudno su se pogledale i pomislile kako sve ovo umišljaju. Zvezdica im je ponovno rekla: „Ne bojte se, ovaj bor izabran je da ove godine čuva svjetlo Božića.“ Ali svjetlo je bilo slabo, trebalo mu je nešto što mu može dati samo to malo selo. Djevojčice su razmišljale što bi to moglo biti, ali ništa im nije padalo na pamet. U jednom trenutku Zvezdica im je šapnula: „Pođite za mnom.“ Odvela ih je do kutije za koju nitko nije znao čemu služi. Tada su Ana i Klara saznale malu tajnu o kutiji. Svaki put kada bi netko u selu učinio nešto lijepo – zagrlio susjeda, podijelio kolače ili pomogao starijima, kutija bi zasjala sve jače. Do ponoći kutija je sijala poput sunca. Kad su seljani došli na polnoćku, crkva je bila ispunjena svjetlošću, a bor je svijetlio jače nego ikada prije.

Klara i Ana su se smješkale i govorile jedna drugoj: „Ovaj Božić nije običan, ali je baš zato poseban i ljepši nego ikada prije.“ Svi su stanovnici bili oduševljeni i vidio im se onaj pravi osmijeh na licu. Nakon mise svi su si međusobno čestitali Božić i uživali u ostatku večeri. Shvatili su kako smisao Božića nisu veliki pokloni, snijeg i okićeni grad, nego male sitnice i riječi koje nekome popravljaju dan.

Petra Sesar, 1.c

Iva Sesar 3.c

Sedam čarobnih noći prije Božića

Jedna mala obitelj, koju su činili dječak Marko i njegova majka Mara, zbog ratnih okolnosti doselili su se u Ameriku. Život je za njih dvoje bio težak, nisu imali puno novca, ali su barem imali jedno drugo. Markov otac Luka davno ih je napustio i sa sobom odnio sav novac koji su imali.

Srećom za Marka i njegovu majku, uz njih je bila Marina sestra Klara, koja se udala za Amerikanca. Napokon, kada su se stvari počele malo stabilizirati, došla je "crna" godina za Marka. Prvo mu je u šestom mjesecu umrla majka. Svake večeri Marko bi legao uplakanih očiju i pitao Boga zašto, te se prisjećao trenutka kada su mu mamine kolege s posla javile da je imala srčani udar i da nije preživjela. Kasnije, oko desetog mjeseca, Klara se rastala sa svojim mužem, pa su se Marko i ona preselili u mnogo skromniji stan. Što nas dovodi u sadašnjost. Sada već osamnaestogodišnji Marko bio je u neprepoznatljivom stanju. Blago rečeno, majčina smrt ga je uništila, a sreću je pokušao pronaći u alkoholu. Nakon još jedne pijane noći i lutanja po New Yorku, legao je na krevet i plačući molio Boga da mu pomogne barem u ovih narednih sedam dana do Božića. Tako je i bilo...

Sedam dana do Božića

Dan mu je počeo kao i svaki drugi — bio bi u kratkoj potrazi za poslom, a kasnije bi se opijao. Nakon nekog vremena, kao i inače, čekao je autobus da ode kući. Međutim, ovaj put naišla je neka baka i zamolila ga da joj pomogne odnijeti stvari do njezine trgovine preko puta. Jadna bakica nije mogla sama prijeći cestu, međutim, Marko ju je hladnokrvno odbio. I to ne samo jednom ni dvaput, nego triput. Četvrti put baka mu je ponudila pet dolara pa je naš junak odlučio pomoći.

Ali kako se baka kretala puževim korakom, trebala im je cijela vječnost da prijeđu cestu te je Marku otišao autobus. Razočaran, izderao se na baku i otišao, čak ni ne uzevši od ljutnje tih pet dolara jer je jadničak morao prošetati pet kilometara do stana. Dok je mrzovoljno šetao prema domu, ugledao je razbijeni autobus — autobus u kojem je baš on trebao biti. Nažalost, bio je veliki sudar i preživjelih nije bilo.

Šest dana do Božića

Marko se, za divno čudo, ustao prije podne. Samo to je veliko Božje čudo o kojem bi se mogla napisati knjiga, našalio se sam sa sobom. Čitao je novine i u njima vidio oglas za posao. Razgovor je bio tek sutra pa je odlučio da taj dan neće dirnuti alkohola. Zbog toga je čitav dan bio nervozan i ruke su mu se tresle. Kako je dan prolazio, Marko je bio sve nervozniji, te da ne bi slušao Klarine prigovore, odlučio je izaći malo na zrak. Dok je šetao i živčano mrmljao nešto sebi u bradu, ugledao je kako jedan stariji čovjek i nekoliko mladića zadirkuju dječaka od svega šest godina.

Marko je došao do njih i rekao im da prestanu, međutim, momci su već bili pijani i nije ih zanimalo što im se Marko suprotstavio. Kada je nokautirao starijeg čovjeka, trojica mladića pošla su na njega i očekivano — pretukli su ga. Iako je odlučio da danas neće dirnuti alkohol, ipak je boca "dirnula" njega. Ali barem je dječak uspio pobjeći.

Pet dana do Božića

Marko se budi na ulici, pretučen, isprljan. Shvaća da kasni na razgovor za posao, ali odlučuje se ipak pojaviti jer nema što izgubiti. Kad je ušao u kancelariju vlasnika firme, ovaj ga je gotovo odmah htio izbaciti — Marko je izgledao kao najobičniji propalica. Me-

đutim, baš tada se pojavio dječak kojeg je Marko jučer spasio. Ispostavilo se da je to sin vlasnika firme, pa je dječak odmah ocu ispričao što se dogodilo. Dječakov otac odlučio je iz zahvalnosti dati Marku posao. Marko je bio šokiran koliko je svijet mali i kako je ipak uspio dobiti posao. Toliko je bio umoran da čak nije ni išao proslaviti, već je otišao ravno u krevet i prespavao čitav dan.

Četiri dana do Božića

Iako je mislio čitav dan provesti pijući alkohol jer je dobio novi posao, na putu do gostionice naletio je na crkvu i čuo kako jedna časna sestra traži pomoć. Došao je do nje, a ona ga je zamolila da joj pomogne prenijeti slike u crkvu. Marko je bez razmišljanja pristao — nije mu trebala ni ponuditi pet eura. Kako su prenosili slike, tako su i razgovarali o raznim temama: životu, vjeri, pravim vrijednostima. Časna mu je rekla: „Kada počneš vjerovati da su čuda moguća, tada će ti samo nebo biti granica.“ Marko joj je uzvratio osmijehom i pomislio da je ona prepametna za njega.

Tri dana do Božića

Nakon jučerašnjeg razgovora s časnom, Marko je dobio želju otići na misu, nadajući se da će opet naići na nju — međutim nije. Kada se vraćao kući, naletio je na jednog prosjaka. Bio je to stariji gospodin kojeg je Marko nokautirao. Kada je Marko čuo da se zove Ivan, bio je šokiran, jer je prvi put naletio na nekoga s ovih prostora. No kad je čuo prezime, ostao je zaleđen.

Ispostavilo se da je taj starac, taj prosjak — zapravo njegov otac. Marko je ljutito krenuo na njega i tukao ga bez prestanka, gotovo do smrti. No sjetio se majke i znao je da bi ga ona ipak poštedjela. Krvavih ruku i suznih očiju, rekao mu je da ga više nikada ne želi vidjeti, te da se neće dobro završiti ako ga opet sretne.

Dva dana do Božića

Lutajući cijelu noć, Marko nije znao što bi sa sobom. Toliko je negativnih emocija bilo u njemu da se planirao baciti u rijeku i skratiti si muke. Međutim, tada se pojavila časna sestra i nagovorila ga da sjedne na klupu. Pitala ga je što ga muči, a Marko joj je ispričao sve — da je umoran od života, da nikome ne bi naudilo ako bi sebi skratio muke. Časna mu odgovara da nitko nije savršen, da smo svi grešnici i da zna da Marko nije loš čovjek. On joj kiselo odgovara da ga ona ne poznaje, a časna mu kaže da ga poznaje bolje nego što on poznaje sebe. Marko ju pita kako može toliko vjerovati u Boga kada je on tražio toliko stvari, a nije ništa dobio. Časna mu odgovori: „Kada čovjek, recimo, traži da se obitelj zbliži, misliš li da se u njihovim glavama nešto samo tako promijeni? Ili im Bog daje priliku da budu skupa?“

Badnja večer

Prvi put, nakon dugo vremena, Marko je imao miran dan. Čitav je dan razmišljao o jučerašnjem razgovoru. Navečer je odlučio malo prošetati. Predivna Badnja večer u New Yorku — grad pun života, snijeg pada, a naš junak samotno hoda razmišljajući o svom životu. Na putu susreće staru baku — baš onu koja mu duguje pet dolara. Opet je nosila vrećice pune stvari, ali ovaj put Marko je sam ponudio pomoć. Kad su stigli, baka mu je htjela dati onih pet dolara od prošlog puta, ali je odbio. Taman kad je htio poći, ugledao

je prelijepu djevojku Mary, bakinu unuku. I tako sam, sine moj, upoznao tvoju majku Mary. I zapamti — iako se Bog ne prikazuje onako kako mi zamišljamo, kroz oblake ili duhove, On se pojavljuje kroz druge ljude, ali na nama je hoćemo li ga prihvatiti ili ne.

Borna Hrkać, 3.b

Paula Lovrić 1.d

Bijeli Griva – čarolija Božića

U jednom malom planinskom selu živjela je djevojčica Luna, koja je prestala vjerovati u božićnu čaroliju zbog njenog odbjeglog konja. Konj imena Bijeli Griva nestao je prethodnog Božića u strašnoj oluji i od tada Luna misli samo o njemu. Ona ima roditelje koji su je uvijek podržavali i bodrili da jaše i to je jako cijenila. Bližilo se vrijeme Božića i svi su bili sretni i uzbuđeni zbog toga, ali samo je Luna bila potištena misleći o svom konju. Večer prije Badnjaka Luna se pripremala za spavanje. Dok je ležala u krevetu osjetila je kako joj srce lupa. Trebala je malo zraka pa je otvorila prozor. Gledajući kroz prozor primijetila je neobičan prizor – srebrnu zvijezdu koja je sjajila više nego ostale. Luna je obukla svoju jaknu i cipele i odmah je krenula prema njoj. Hodala je dugo kroz duboki snijeg sve do izlaska sunca, ali činilo se kao da nikada neće doći do zvijezde. Ujutro kada se vratila, shvatila je da nitko od članova obitelji nije primijetio da je otišla. Na Badnju večer svi iz sela su se okupili, pjevali, plesali i bili veseli, ali samo je Luna bila tužna jer je i dalje mislila o svome konju. Kada je krenula spavati ponovno je osjetila kako joj srce lupa pa je odmah krenula trčati vani. Vidjela istu onu zvijezdu kao i prethodnu večer. Pješačila je dugih pet sati, sve dok nije začula poznat i topao korak. Iza velikog i gustog grma uočila je blistavog i bijelog konja – Bijeli Griva. Otrčala mu je u zagrljaj i primijetila je ogrlicu oko njegovog vrata u obliku srebrne zvjezdice. Kada se vratila kući, svi su izašli iz svojih kuća i nisu mogli vjerovati. Bijeli Griva postao je junak sela i nada za vjeru u božićnu čaroliju, a Luna je opet bila ona razigrana ljubiteljica Božića, i naravno, konja.

Iva Alpeza, 1.f

Čar Božića

U jednom velikom gradu živjela je djevojka Mirta. Stanovala je na kraju ulice, u velikoj bijeloj kući koja je bila okružena visokim, nedostižnim zidovima. Imala je sve što poželi, obitelj koja ju voli i svaku ostvarenu želju.

Mirta je na Božić gledala kao još jednu priliku za ostvarenje svojih želja i dobivanje poklona. Svake godine bi prilikom odmotavanja poklona bila mrzovoljna jer je bila nezadovoljna ako bi njezini roditelji zaboravili samo jednu stvar. Iz Božića u Božić, iz godine u godinu, zahtijevala je više i više. Jedne godine više nije znala što da poželi jer sve već ima. U životu je imala sve, a u isto vrijeme nije imala ništa. Osjećala se tužno i neispunjeno većinu vremena. Kad je počela pisati svoje ovogodišnje želje, nakon sat vremena ispred nje je još stajao prazan papir. Više ni sama nije imala ideju što joj treba. Shvatila je da ju pokloni i materijalne stvari više ne ispunjavaju. Sjela je na klupu u svojoj sobi i gledala kroz prozor. Pogledom je tražila sreću koju ona nema. Vani je stajala jedna mala djevojčica loše odjevena, bez jakne da ju grije. Uskoro je došla žena koja je izgledala kao njezina mama i dala joj lizalicu, a djevojčica se toliko smijala i bila zahvalna. Mirta se divila tome prizoru i poželjela da se i ona može radovati tako malim stvarima. Pokušavala je shvatiti što može promijeniti ovaj Božić. Njezini roditelji su bili slični kao ona te nije imala nikakav primjer koja je stvarna čar Božića. Onda se sjetila svoje bake koja je skromna i uvijek sretna, pozitivna i zahvalna na malim stvarima. Nazvala je baku i zamolila ju da se vide i malo razgovaraju. Mirta se zaputila baki na selo i shvatila da joj nije baš često išla u posjet. Baka ju je dočekala raširenih ruku i s toplim osmijehom na licu. Mirta je u bakinom skromnom domu prvi put osjetila ljubav i toplinu. Započele su razgovor i Mirta ju je pitala kako je tako sretna, iako ima tako malo, pogotovo za Božić. Baka joj je odgovorila da je prava čar Božića u Onom koji se na Božić rodio, u Isusu, jer da se On nije rodio, ne bi nas spasio.

Mirta je sutradan na Božić pošla s bakom u crkvu. Tijekom mise, po prvi put u životu, osjetila je snažan i neopisiv osjećaj. Osjećala se jako voljeno i nadahnuto. Shvatila je da je čar Božića u malim stvarima, u ljudima koje voli i, najvažnije, Isusu. Od te godine skroz se promijenila i počela je pomagati onima u potrebi, a poticala je i svoje roditelje da provode više vremena u crkvi. Konačno je shvatila da je sreća u malim stvarima.

Maja Zovko, 1.e

Petra Goluža 3.c

Najbolji dar koji možemo nekome pokloniti

U snježnom selu i noći ukrašenoj božićnim ukrasima, živjela je djevojčica po imenu Ema. Ona je obožavala Božić, ali ove godine srce joj je ispunjavala tuga. Ema svaki Božić provodi sa svojom obitelji i najdražom bakom Marom. No, za vrijeme Božića ove godine, baka joj se teško razboljela i nije mogla doći na obiteljski ručak. Ema to nije dobro prihvatila pa se na božićno jutro uputila pješice do svoje bake, noseći vruću čokoladu i kekse. Bile su udaljene 30 minuta. Ema, kako bi joj vrijeme brže prošlo, počela je pjevati božićne pjesme. Nakon nekog vremena putem susreće jednog starijeg čovjeka. Bio je to beskućnik. Sjedio je na klupici u poderanoj odjeći. Ema je počela pričati s čovjekom. On joj krene prepričavati Božić u svom djetinjstvu i kako je bio pun ljubavi. Bili su sami on i mama, ali je svakako Božić bio njegov najdraži blagdan. Majka bi im napravila veliki ručak ispunjen toplinom njezina srca. Nakon nekoliko godina, mama mu se razboli i ostaje bez svega. Dane i noći provodi na ulicama. Preživljava zime pune hladnih kiša i snažnih vjetrova, ali i sretan s lijepim sjećanjima u duši. Tako se njihov razgovor priveo kraju. Čovjek zahvali Emi na pruženoj pažnji, vremenu i još jednoj lijepoj uspomeni. Djevojčica Ema nastavi svojim putem, sretna. Nakon par minuta dolazi do bakine kuće. Njih dvije sretne uživaju u vrućoj čokoladi i keksu. Ema baki prepričava kako je srela ljubaznog čovjeka na ulici te shvaća da je najbolji dar koji može nekome pokloniti - ljubav i pažnja.

Anđela Soldo, 2.e

Bijeli Božić

To jutro 2012. godine svi su bili iznenađeni snijegom u Hercegovini. A moje je selo izgledalo kao da je pogođeno velikom grudvom bijelog brašna. Uživali smo igrati se na snijegu jer je to značilo da se približava moj najdraži blagdan. Bio je to Badnjak, večer pomalo posebnija od ostalih, u kući je vladala običajna božićna gužva. Mama je bila živčana jer su joj kolači izgorjeli, a sutra je očekuje puno gostiju. Tata je s druge strane bio zauzet raspetljavanjem lampica za bor, koje je naš pas Kevin uspješno zapetljao, tako da se ni detektiv ne bi snašao. Djed i ja smo, naravno, gledali naš omiljeni film „Sam u kući“. Pogledali smo ga toliko puta da svaku scenu znamo napamet. Osjetivši miris bakine sarme koju je pripremala za sutrašnji ručak, zaspala sam tako jako da mi nije smetala ni buka koju je moja obitelj uspješno proizvodila. Kao i svako jutro, svake godine 25.12. ustala sam i pojurila ka boru. Ispod su bili pokloni, kolači od cimeta te bakine jaslice koji su stare preko 20 godina. Ali nešto je bilo neobično, vladala je potpuna tišina, nigdje nikog u kući. Otrčala sam vani, ali ni Kevina nije bilo. Pregledala sam sve sobe, ali nigdje nikog. Dok sam prolazila kroz stražnja vrata, ugledala sam sjenu dvojice muškaraca, nepoznate osobe koje vidim prvi put u životu, i to na Božićno jutro. To su provalnici, odmah sam pomislila. Brzo sam otišla do kuhinje i uzela mamine izgorjene kolače, spremna da napravim plan kako da obranim svoj dom dok sam sama u kući. Viknula sam kroz prozor: „Bježite, provalnici!“ i počela ih

gađati kolačima. Oni su se na to počeli smijati, a ja sam odlučila da je vrijeme za moje najveće oružje, a to su bile bakine sarme. Zнала sam da bi me baka ubila da zna da sam uzela njezine dragocjene sarme koje su umotane s posebnom pažnjom i ljubavlju, ali u pitanju je bio moj dom i čast koju sam morala obraniti. Počela sam bacati sarme na provalnike. Jedan je bio čelav i nakon što ga je sarma udarila u glavu, brzo je pobjegao, a drugog sam se tek morala riješiti. Pala mi je odlična ideja na pamet, uzela sam lampice koje je tata raspetljao i stavila ih na pod ispod prozora. Kada je drugi provalnik ušao kroz prozor, vrisnuo je tako glasno da ga je i obližnje selo moglo čuti, a ja sam...

Odjednom u kući u kojoj su i dalje djed koji pozorno gleda film, Kevin koji trčkara po kući i mama koja pravi kolače. Brzo sam odjurila u kuhinju, ali sarme su i dalje bile na broju. Pomislila sam: „Bogu hvala, ovo je bio samo san.“ Shvatila sam da previše gledam film Sam u kući i da ću tu tradiciju morati prekinuti jer ne želim više ponoviti ovako lude snove.

Iva Hrkać, 4.d

Filip Vukoja 2.c

